

De reüll
per Llorenç Capdevila

MONS PARAL·LELS

A la pel·lícula *Los otros* (si no l'heu vist i teniu intenció de fer-ho us recomano que no continueu llegint aquest article, perquè l'espòiler us arruïnaria el sorprenent final), Alejandro Amenábar planteja l'existència d'una doble realitat, dos mons que conviuen en un mateix espai, però que s'ignoren entre ells: el món dels vius i el dels fantasmes. A la pel·lícula, uns i altres habiten en una mateixa casa, però ni els vius saben que a la casa hi ha fantasmes, ni els fantasmes saben que són morts i que la mansió l'ocupen uns altres habitants. Només de tant en tant es produeix algun desajustament (una porta que es tanca, unes cortines que no se sap qui ha obert...) que desconcerta uns i altres.

Aquest estiu, de visita a Burano, em va semblar que revivia la pel·lícula d'Amenábar. Burano és una illa de la llacuna de Venècia. Hi vaig ser per primer cop fa una vintena d'anys i em va semblar una petita població de pescadors, amb pocs visitants forasters, tres o quatre canals flanquejats per cases de façana acolorida i un parell de cafès on els padrins la feien petar. La proximitat de Venècia, però, hi ha abocat cada vegada més turisme. És a mitja hora en *vaporetto* de la ciutat de Marco Polo i, per tant, tothom qui passa més d'un dia per la zona s'hi deixa caure en algun moment. Aquesta irrupció més o menys sobtada del turisme provoca una situació estranya als car-

riers. A banda que les cases acolorides semblen acabades de pintar i que restaurants i bars hi han proliferat com bolets, els indígenes miren de mantenir la vida de sempre, ignorant els milers de nousvinguts que, procedents d'arreu del món, cada dia visiten el poble. Així, entremig de l'allau de turistes que fan fotos de cada raconada acolorida, les senyores de Burano passen amb la barra de pa sota el braç mentre saluden les veïnes que estenen la roba, i al mig del carrer s'aturen una colla d'homes que fan rotllana amb tota tranquil·litat, com si l'exèrcit de guiris que els envolta no existís.

La gent del poble fa com si no hi hagués turistes i aquests, enlluernats per les façanes pintoresques de les cases, fan com si no s'adonessin que estan habitades, com si tot plegat fos un espai temàtic artificial muntat per satisfer la fal·lera de fer fotos amb l'iPhone i enviar-les per WhatsApp a l'altre cap del planeta. Entremig, però, com passa també a les pel·lícules de fantasmes, sempre hi ha qui fa de mèdiu i, des del món dels vius, és capaç de comunicar-se amb els fantasmes. En aquest cas, al bell mig del carrer Baldassare Galuppi, el més concorregut de l'illa, hi havia un jove que, davant d'un restaurant, saludava els seus conciudadans amb simpatia al mateix temps que reclamava l'atenció dels turistes per cantar-los les excel·lències del local per al qual feia d'esquer.

